

(c) *Contemplațiune* d) *Disertațiune* și e) *Orațiune*. Aceste din urmă vor fi tratate în stilistica pentru cursul secundar).

N A R A T I U N E A.

Narațiunea este espunerea unui întreg șir de întâmplări trecute. 1).

După scopul ce urmărește, ea se deosebete în narațiune simplă sau didactică și în narațiune ornată sau frumoasă.

Narațiunea simplă sau didactică este aceea, care espune întâmplările ast-fel, după cum s'au petrecut dându-ne totdeodată și învățătură.

Narațiunea ornată sau frumoasă este aceea, care espune nu numai cele petrecute, dar și sentimentele narațiunilor, produse prin înriurirea celor întâmplate.

Conținutul narațiunii poate coprinde fapte, întâmplări din trecut sau din viața de toate zilele etc. Afară de aceste mai poate coprinde întâmplări închipuite, din combinarea cărora putem trage învățătură pentru viața practică.

În narațiune se deosebesc trei părți principale, adică: **expozițiunea**, **complicațiunea** sau cum se împletesc întâmplările între ele, și **desnodământul** sau catastrofa, adică cum se desleagă diferitele întâmplări într'un rezultat final.

Afără de aceste părți principale mai pot fi observate în narațiune și următoarele :

1). **Imprejurările**, în cari s'au petrecut cele narate precum și tot ce s'a întâmplat mai 'nainte, căci cunoscându-le acestea bine, înțelegem atunci mai lămurit lucrul de căpetenie ;

2). **Urmările** nemijlocite și întâmplările următoare, cari stau în legătură cu cele narate, și alte lucruri, despre cari cititorul nu trebuie lăsat în nedumerire.

1] De aceea cel ce naraază se folosește mai tot-d'auna de forma trecutului. De forma presintelui se folosește numai atunci, când voește ca espunerea să fie mai vie.